

Ἡ νυκτερινὴ αὔρα ἔθωα νὰ παίζῃ μὲ τὰ χρυσὰ σου μαλλιά καὶ διὰ σὲ τῆς εὐτυχίας τὸ ἄσμα νὰ τονίζου πάντοτε τὰ νυκτερινὰ πτηνά, χρυσαυγὴ ὄνειρα τὴν κεφαλὴν σου νὰ λικνίζου καὶ διάδημα ἔξ' εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτὴν νὰ στέφῃ.

Ἄγνὰ τὴν καρδίαν σου νὰ πληρώσιν αἰσθήματα καὶ στεναγμὸς ἔξ' αὐτῆς ποτὲ νὰ μὴ ἐξέλθῃ.

Ἄνθοςπάρτους καὶ ἰδεώδεις οἱ γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὶ νὰ βλέπου τόπους καὶ δάκρυ λύπης ποτὲ ἀπ' αὐτῶν νὰ μὴ χυθῆ!

Ἔσο εὐτυχὴς, εὐδαίμων, θησαυρὸς αἰσθημάτων ἀνεκμετάλλευτος. **Θωμᾶς Θ. Γεράκης.**

Ἐν Σύμῃ τῇ 3 Ἀπριλίου 1903

ΣΥΓΧΑΡΙΗΤΗΡΙΑ

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς πάντας τοὺς καλοὺς κάγαθοὺς φίλους τοὺς σπεύσαντας ὅπως ἐκδηλώσωσι τὴν εὐχαιρινὴν χαρὰν τῶν ἐπὶ τῷ ἀρραβῶνι ἡμῶν, φρονοῦμεν ὅτι ἐκτελοῦμεν καθήκον ἰδιαίτερον εὐχαριστιῶν πρὸς τὴν εὐγενῆ φίλην Δα Βιργινίαν Εὐαγγελίδου δημοσιεύοντες τὰς τοσοῦτω γλαφυρὰς καὶ μετ' ἀληθοῦς ποιήσεως γεγραμμένας ἐπιστολάς αὐτῆς.

Ἐν Μακροχωρίῳ.

τῇ 1 Ἀγούστου 1903

Φιλτάτῃ Δεσποινίῳ,

Τὸ αἶσιον ἄγγελμα τῆς ἡμετέρας μνηστείας μετὰ τοῦ καλλίστου νέου κ. Ταβανιώτου μεγάλως μὲ συνεκίνησεν, ἠὲ χύθη δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς ἀμφοτέρους. Εἶθε ὁ βίος νὰ ᾗ ροδωστεφὴς ἀεὶ δι' ὑμᾶς, μὴ γνωρίσητε δὲ ποτὲ τὰς συμφορὰς τοῦ, ποτὲ τὰς ἀκάνθας τοῦ.

Γράφουσα ταῦτα εἰς ὑμᾶς, φιλτάτῃ, ἔχω δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἂν ὁ κόσμος ὅλος σᾶς ἐξετίμησε, πέποιθα ὅτι ὀλίγη θὰ εἰσέδωσαν εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς γυναικείας καρδίας σας καὶ εἶδον τοῦ; σπανίου; ἀδάμαντάς τῆς.

Ἡ ὑμετέρα ἐκλογὴ εἶναι ὅ,τι μὲ συγκινεῖ, ἰβή. Ἐξελέξατε ἄνδρα, ὅστι; οὐ μόνον κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς σπανίας καρδίας σας θὰ σᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶναι καὶ εἰς θέσιν ἑστέ νὰ ἐκτιμᾷ ὑμᾶς. Ὑπερπερήσατε αἰσίω; τὸν προβαλλόμενον εἰς ὑμᾶς τὰς οὐχὶ πολὺ κοινὰς γυναικείας σκόπελον. Χωρὶς νὰ αἰματώσητε τὴν καρδίαν σας, πέπειθα, φιλτάτῃ, κατωρθώσατε νὰ εὐρητε τὴν κλεῖδα τῆς ἐπιγείου Ἐδέμ, τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀληθεστέρας καὶ γνησιωτέρας, τῆς ὑγιεινέστερας καὶ εὐγενεστέρας, τῆς ἀληθοῦς; ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τῆς εὐγενοῦς; ἥτις ποτὲ δὲν δύει ἐν τῇ κινῆ πάλῃ τοῦ βίου, οὐτε τριβεται ἐν τῇ κονίστρᾳ τῶν βιωτικῶν μεμιμνῶν.

Σᾶς συχαίρω!... ἔστε εὐτυχὴς!... εἶναι ἡ μόνη εὐχὴ, ἥτις ἐκ τοῦ βῆθους τῆς καρδίας ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη μου καὶ μὲ συγκινεῖ. Τὸ εὐχομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅστις κρίνει τὰς καρδίας; ἡ ὑμετέρα εἶναι σπάνιος μαργαρίτης; εὐδαίμων ὁ δῦτης, ὅστις κατώρθωσε νὰ τὸν λάβῃ ὡς ἑπαθλον τῶν ἀνθρωπίνων του βασάνων.

Σᾶς ἀσπάζομαι τρυφερῶτα
ἀλλ' ὑμετέρα Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου.

Ἐν Μακροχωρίῳ
τῇ 1 Ἀγούστου 1903
εἰς Γαλατᾶν

Φίλε κ. Ἐμμ. Ταβανιώτῃ,

Μετ' εὐφροσύνης πληροφοροῦμαι τὴν εὐχάριστον εἶδησιν τῆς μνηστεύσεώς σας μετὰ τῆς ὁσ; Κορνηλίας Πρεβεζιώτου. Σᾶς συχαίρω ἐκ βίθους ψυχῆς διὰ τὴν λεπτὴν καὶ ἐξαιρετὸν ἐκλογὴν σας. Εἶθε ἀνὴρ, τῇ ἀληθείᾳ, λίαν τυχερὸς, διότι ἐκ τοῦ λαχείου τοῦ βίου σας ἔλαχεν ὁ μέγας λαχνός, ὅστι; μέλλει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑστέ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου σας.

Σᾶς εὐχομαι πλήρη καὶ ἀνέφελον τὸν βίον πλησίον τῆς σπανίας καρδίας, ἣν ἐξελέξατε ὡς σύντροφόν σας. Τὸ μυστήριον τῆς εὐδαιμονίας, τὸ μᾶλλον ἀσφαλὲς ἐχέγγυον τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ γάμῳ, τῇ ὑποχρεωτικῇ ταύτῃ ζωῇ τῶν δύο, εἶναι, ὡς καὶ ἐσχάτως προφορικῶς εἶπον ὑμῖν, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾶτε καὶ μὴ ἐκτιμᾶτε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ τὴν ἀνεκτίμητον, τὸν θησαυρόν, ὃν ἡ εὐδωσ ὑμῖν τύχη ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σας!...

Συχαίρω ἐπίσης καὶ τὴν φιλότατην δεσποινίδα Κορνηλίαν Πρεβεζιώτου διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς, διότι εἶθε ὁ μόνος κατάλληλος νὰ ἐκτιμησῆτε αὐτήν, ὡς διέγνω πᾶντοτε ἐκ τῶν συνδιαλέξεών μας. Ν' ἀγαπηθῆ ἡ γυνὴ τις εἶναι εὐκολώτερον πολὺ ἢ νὰ ἐκτιμηθῆ κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς. Ἡ ἐμὴ τιμαλφὴς φίλη ἔσχε τὴν τύχην νὰ εὐρῆ διπλοῦν εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἐκτιμητὴν.

Σᾶς εὐχομαι τὸν βίον εὐδαίμονα, τὴν ὁδὸν σας ὁμαλὴν μὲ τὸ γλυκὺ μέλημα ἐκεῖνο τῆς εὐτυχίας καὶ εὐπραγίας τῆς μεγαλψυχοῦς γυναικός, ἥς τὴν τύχην ἡ Ἡρόνικα σᾶς ἐμπιστεύεται.

Εὐχομαι ἐν οὐ σμικρῷ χρόνῳ νὰ μοὶ ἀναγγεῖλητε ὅτι ὁ Ὑμέναιος ἦναψε δι' ὑμᾶς τὰς ἀθανάτους του ὁδοῦς.

Χαίρετε!

διατελῶ μετὰ πάσης ἐμψυχῆς
Βιργ. Π. Εὐαγγελίδου.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Δεκαήμερον φιλολογικῶν περιοδικῶν.—Ἔτος—Β'.
—Ἐν Ἀθήναις.—Διευθύντρια καὶ ἰδιοκτῆτις, Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου. Συνδισθύντρια, Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου.—Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 5. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 6.

Μετὰ χαρᾶς χαίρετίζοντες τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Νέου Παρθενῶνος», εὐχόμεθα ὅπως ἀθρόα περιβάλλῃ αὐτὸν ἡ ἐκτίμησις τοῦ δημοσίου τῶσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον λίαν ἐπιήμων; ἀνὰ τὸν φιλολογικὸν ἡμῶν κόσμον τυγχάνουσι γνωσταὶ ἀμφοτέροι αἱ συνδισθύνουσαι αὐτὸν δεσποινίδες, ἄς, προσφιλεῖς ἄλλως τε φίλας ἡμῶν, ἀπὸ καρδίας συχαίρομεν.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦ-Σὰν ἀριθ. 3

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ
ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς **Θ. ΒΑΦΕΪΔΟΥ**

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτῃ συλλογῇ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίοπτρα, κτλ.

Ὀδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ
283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλισησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιῆ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γάλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξούσιου

κ. **ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ**

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ**

μαρκεῖνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποίησιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς **ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ** τοῦ **ΚΟΝΙΑΚ** ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων **Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ** ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν τοῦ. Ἡ ταινία
ἀρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐπιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθε προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

Η ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἰσχυρένεια ἐν Αὐλίδι τοῦ JEAN MORÉAS (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου).—
Θεοφάνεια (ὑπὸ Κωνστ. Παλαμᾶ).—Ἐπὶ τὸν τιμὸν τοῦ Ἀρνίβα (ὑπὸ Ν. Βασιλειάδου).—
Ἐπὶ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας Ἐμμ. Ταβανιώτου καὶ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου ποίημα
(ὑπὸ Στυλ. Σπεράντζα).—Τὸ ἐν Κῶ Ἀσκληπιεῖον (ὑπὸ Θαμύριδος).—Τὸ μυθιστό-
ρημα ἐνὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου).—Σὰν δαί-
μων ποίημα (ὑπὸ Κλεάνθου Βασαρδάκι).—Βραχεῖαι παρατηρήσεις εἰς τὴν ἱστορίαν
τῆς Ἑλλ. γλώσσης (ὑπὸ PLACIDO BIANCO).—Δύο μάττα καὶ δύο Χέρρα, ποίημα (ὑπὸ
Στεφάνου Μαρτζώκη).—LEON TOLSTOÏ: Πόση γῆ χρειάζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον,
ἀτήγημα (ὑπὸ Σωκρ. Σαριδαξιδάκη).—Ἡ Πρακτορησία γυνή (ὑπὸ Προκονησίου).
—Νεκρολογίαι.—Πολλὰ καὶ διάφορα: Ἐπιφυλλίς: Β. Α. Στέρν Τὸ ἐγκλημα τοῦ Ἀλε-
ξίου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστέρη).

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατᾶ Κουρδούμ-χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και οίουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΣΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ ἐν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου οδοντοατρείόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ του κ. Ἀνδρέα Μυριδου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα του προσώπου. Οἱ νέοι και πρό πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιῶνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μας λακὴ και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και του ἀνέμους του χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλευθέρου πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἰδοὺ λοιπόν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τουτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραῖον, διαφανῆς, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἀτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ πὰρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδέμιαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλαπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καρὲ ἐκ του «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμισέως πτηρίου ὑδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τὸς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζνελιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τουνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 10—20 Αὐγούστου 1903

ΑΡΙΘ. 12—13

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα του φύλλονου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ἌΟ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁδὸ πάρομαι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις συγκρατημένης, ἡδίσταρ σὺνύγιαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἀξιώτμο: συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τουδε τὰς συνδρομῶν των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἄς συνεπάγεται ἡ διεκπεραίωσις τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ ΤΟΥ JEAN MORÉAS

Ἐδόθη ἐσχάτως ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὁράγγης ἐν Παρίσις τὸ πρὸ πολλοῦ ἀναγγελθὲν δραματικὸν ἀριστοῦργημα του κ. Jean Moréas Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι και ὁ Παρισινὸς κόσμος, ὁ τοσοῦτω λεπτὴν ἔχον τὴν καλλιθησίαν, ὁ τοσοῦτω εἰθισμένος ὅπως βλέπῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς του θεάτρου ἔργα ὡραία και ἐκλεκτά, ἀπεχώρησεν ἐνθους, ἀκόμη δὲ πλαταγεὶ ἀνὰ τὰς παγκοσμίας ἡχοὺς ἡ φήμη του μεγάλου θριάμβου του ποιητοῦ, ὅστις δι' ἀριστοτέχνιδος χειρὸς ἀνέστησεν ἐπὶ τῆς παρισινῆς σκηνῆς τοὺς εὐσταλεῖς ἡμιθέους και τὰς εὐπέλους τῆς λατρευτῆς ἀρχαιότητος ἡρώιδας λαλοῦντας και δρῶντας ὡς ἐμπρέπει εἰς ἡμιθέους και ἥρωας.

Γνωστὸν ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Jean Moréas πασίγνωστος ἀνὰ τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν περιφανῆς ποιητῆς εἶναι Ἕλλην τὴν ἐθνικότητα καλούμενος Παπαδιαμαντόπουλος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Παρίσις, ὅπου και ἔγραψε γαλλιστὶ τὰ διασημότερα ἔργα του.

Ἦδη ἀπὸ του 1886 ἡγέτης γενόμενος τῆς σχολῆς τῶν συμβολιστῶν, ἐδημοσίευσεν κατὰ βραδέα

μὲν διαστήματα, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀληθοῦς θριάμβου σειρὰν λυρικῶν συλλογῶν, τελευταίως δὲ παρήγαγε και μυθιστορήματα. Ἄλλὰ ἡ κορωνὴ τῶν θριάμβων αὐτοῦ, ἡ προσπορίσασα αὐτῷ πυραμίδας δαφνῶν εἶναι τὸ ἔργον ἐκτελεσθὲν ἐξαισιον δῶμα του, ἡ Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι, τὸ συγκεντρώσαν ἀκράτητον του κοινου τὸν θαυμασμόν διὰ τε του νευρώδους και ἀρρενωποῦ τῶν στίχων κάλλους, τῆς λαμπρῆς διεξαγωγῆς και τῆς ἀρχαιοπρεποῦς ἐν γένει ὑφῆς και χαρακτῆρος, ἀτινα και ἐκρίθησαν ἀντάξια αὐτοῦ του θεσπεσίου Εὐριπίδου, του ἀρχαίου και πρώτου τῆς Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι πατρός και δημιουργοῦ.

Εἰς πρώτην λοιπὸν ἐντύπωσιν, πὰρὰ τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς, τὸ ἀναθρῶσκον ταχέως ὡς ζωγόνος και γλυκεῖα φλόξ ἐν ἡμῖν ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἦν περιφανῶς ὁ Ἕλλην ποιητῆς περιποίησεν εἰς τὸ Γένος ἐν τῷ παγκοσμίῳ ἐκείνῳ κέντρῳ τῆς νοητικῆς ἀναπτύξεως και τῆς φιλολογικῆς ἐκμύης, και αἰσθημά τι ἄλλο συναναθρῶσκει, αἰσθημα ἀκριβῶς ἀντίθετον τῆς χαρᾶς ταύτης, ἀλλὰ και ἀδελφὸν αὐτῆς, αἰσθημα λύπης φυσικώτατον ὡς εἰκόσ, ὅτι ὁ Ἕλλην οὗτος ποιητῆς, ὁ περικλεῆς και διάσημος, δὲν ἐφρόντισεν νὰ πλουτίσῃ κατὰ τι τὴν πενιχρὰν σύγχρονον ἐθνικὴν φιλολογίαν μας κληροδοτῶν εἰς αὐτὴν τοὺς πολυτίμους αὐτοῦ ἀδάμαντας, ἀλλὰ προσέθηκεν αὐτοῦς ἐκεῖ ὅπου δὲν ὤφειλεν, εἰς τὸν τεράστιον κολοσσὸν τῆς γαλλικῆς φιλολογίας.

Ἀληθῶς δικαίως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπιπίπτουσα ἡ μομφὴ αὐτῆ κατὰ του Ἕλληνος ποιητοῦ. Ἄλλ' ἄρά γε δὲν θὰ ἦτο δικαία και ἐνστασις τις κατ' αὐτῆς;

Ἐξηγοῦμεθα. Ἄρά γε ὁ ἐμπνευσμένος ψάλτης

ὅ,τι ὑπέφερον δι' ἐκείνην, ἀλλ' ἂν μὲ ἡγάπα ἀπαρμειώτως, δὲν ἦτο πλέον ἢ ἰδίᾳ. Ἐξ ἄπαντος τὸ εἰδύλλιον μὰς δὲν θ' ἀνέζη. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε λήξει διὰ παντός.

— Τὸ σάββατον θέλεις νὰ ἐπιβιβασθῶμεν; τῆ εἶπον. Ἀτμόπλοιο ἀποπλέει διὰ Μασσαλίαν. Ἐχεις δύο ἡμέρας ὅπως ἐτοιμασθῆς. Ἄς φύγωμεν, Ἑλλη.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ σύζυγός μου δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸν ὕπνον· περιεστρέφετο ἐν τῇ κοίτῃ καὶ τὴν ἤμιον στενάζουσαν, πνίγουσαν εἰς τὰς σινδόνας τοὺς λυγμούς της. Ἡ ἐπομένη τὴν ἠῦρεν ἐντελῶς παρηλλαγμένην ἐν τῇ παρουσίᾳ μου ὅμως ἐφαίνετο ἥρεμος. Ἀναθαρρήσας τὴν ἐγκατέλειπα ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπιδοθῶ εἰς τὰς ἐτοιμασίας τῆς ἀνχωρήσεώς μας. Ἐτακτοποίησα τὰς ὑποθέσεις μου, ἐπεκύρωσα τὰ ἐγγραφὰ μας καὶ ἐπέστρεψα ἀργὰ εἰς τὴν ἑπαυλιν. Εὔρον τοὺς ὑπηρετάς μεταφέροντας τὰς ἀποσκευὰς μας. Ἐσπευσα παρὰ τῆ Ἑλλῆ καὶ τὴν κατησπάσθην.

— Ἐτελείωσα ὅλας τὰς ὑποθέσεις μου, τῆ εἶπον, αὔριον δύναμαι νὰ σοὶ ἀφιερῶσω ἑλόκληρον τὴν ἡμέραν μοι, ἀφοῦ μεθαύριον ἀπερχόμεθα.

Τὴν νύκτα ἀφουπνίσθην ἀπὸ κλαυθιλοῦς συνεχόμενους. Ἡ Ἑλλῆ ἐγκατέλειπε τὴν κλίνην, καὶ ὅπως μὴ με ἐνοχλήῃ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἐστέναζεν. Ἀφουπνισθεὶς ἐντρομός τὴν ἠρώτησα τί εἶχε, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις μὲ εἶπεν ὅτι εἶδεν ὄνειρον κακόν, ὡς νὰ ἐχωριζόμεθα διαπαντός. Τὴν διεβεβαίωσα ὅτι ἡ φαντασία της τὴν ἐπλάνα καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν παραμυθίσω, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἤρχισε νὰ καταλαμβάνηται ὑπὸ δέους καὶ ἔσπευσα νὰ τῆ εἶπω:

— Αὔριον θὰ λήξουν πλέον ὅλα αὐτά.—

— Ναί, θὰ λήξουν πλέον, ἐπανελάβε πενθίμως· εἶναι καιρὸς πλέον νὰ λήξουν πολὺ ὑπέφερον.

Τοιαύτας θωπείας τὴν ἐπεδαψίλευσα ὥστε ἐπρὸν τὴν ὑπεχρέωτα νὰ κοιμηθῆ· τῆ ἐκλείσα μὲ φιλήματα τὰ βλέφαρα καὶ τὴν ἐξώρμισα ν' ἀποδιώξῃ τὰς μελανὰς σκέψεις της καὶ ἀναπαυθῆ.

Τὴν ἐπομένην ἐφάνη ἡμερωτέρᾳ· τῆ ἠστυεύθη διὰ τοὺς νυκτεροὺς φόβους της προσπαθῶν νὰ τὴν φαιδρύνω, καὶ μετέβην εἰς τὸν κῆπον ὅπως δρέψω ἄνθη δι' αὐτήν. Ἐκάστην πρωῒν ἐγειρόμενος ἐνωρὶς ἔδρεπον τὸ ὠραιότερον ρόδον, δι' οὗ ἐστόλι-

ζον τὴν μέλαιναν κόμην τῆς συζύγου μου· τὴν πρωῒν ἐκείνην τὸ ρόδον, ὅπερ ἠθέλησα νὰ δρέψω ἀπεφυλλίσθη αἰφνης ὑπὸ τοὺς δακτύλους μου. Δὲν εἶμαι προληπτικός, πλὴν τὸ πρᾶγμα τοῦτο μ' ἐλύπησεν. Οὐχ ἤττον ἔδρεψα τὸ ρόδον μου καὶ ἐν ᾧ τὸ ἐνέθετον εἰς τὴν κόμην τῆς Ἑλλῆς τῆ διηγήθην τὸ συμβεβηκός· αὕτη δὲ ἐμειδίασε θλιβερώς...

Ἐλαμβάνομεν τὸ πρόγευμά μας εἰς μίαν γλοερὰν σκιάδα τοῦ κήπου ἐκάστην πρωῒν. Ἐκαστον φύσημα τῶν ζεφύρων ἔρριπτεν ἐφ' ἡμῶν βροχὴν ἀνθέων καὶ ἐπλήρου τὰς κυάθους μας· ἐνῶ κατεγίνετο ἡ Ἑλλῆ ν' ἀπαλλάσσει τὸ γάλα ἐκ τῶν πιπτόντων ἀκρύστως ἀνθέων, μὲ πόνον ψυχῆς παρετήρουν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐφ' ὅλου τοῦ χαριτωμένου ὑποκειμένου της τὰ ζωντανὰ ἴχνη τοῦ μαρτυροῦ της. Δὲν ἦτο ἢ εἰς μὴν ἀρ' ὅτου ἤρχισε πᾶσχουσα καὶ εἶχε τοιοῦτοτρόπως ἀλλοιωθῆ· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πελιδνοὶ καὶ ἄστονοι, τὰ χεῖλη της λευκὰ καὶ τρομερὰ ὠρότης, ὠρότης νεκροῦ διεχύνετο ἐπὶ τοῦ ἠρωστημένου προσώπου της, ἐξ οὗ ἡ ὑγίεια ἔλειψε διὰ παντός, ἡ χάρις ὅμως εἶχε παραμείνει ἀκερσία. Βλέπων αὐτὴν οὕτως ἠλλοιωμένην ἐβιαζόμην ν' ἀπέλωμεν ὅσον τάχιστα πρὶν τὸ κακὸν προχωρήσῃ καὶ τὴν φθειρῇ ὀλοτελῶς. Ἐπίστευον ἤδη ἀκλονήτως ὅτι τὸ κακὸν εἶχεν ἔδραν εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα διότι ἐξεδηλοῦτο εἰς ὑπερτικὰ κρίσεις ἐπικλοουθουμένας ἀπὸ βωδῶν καὶ ἀτύλληπτον μαρσμόν, ὅστις ταχέως ἐμάρανε τὴν ἀντηράν της ὑπαρξιν.

Ἐξεπλάγην αἰφνης ὅτε ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν μὲ παρεκάλεσε νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πόλιν πρὸς χάριν της ὅπως τῆ ἀγοράσω πρᾶγμα τόσῳ ἀνόητον, ὅσον ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἐζήτει· διότι τοῦ λόγου προκειμένου περὶ ταξιδίου δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ εὐπροσώπως ἄνευ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ταξιδιωτικοῦ μεγάλου κυανοῦ πέπλου, ὅστις θὰ ὑπερῆσπιζε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν τράχηλον τῆς ἐπιπροῦς τοῦ θλασίου ἀέρος καὶ τῆς κακοπαθείας τοῦ ταξιδίου· ταῦτα λέγουσα μὲ προσέβλεπε μὲ μελαγχολικὴν ἰκρίαν, ζητοῦσα συγγνώμην διότι δὲν τὸ ἐσκέφθη ἐγκαιρότερον, ἀλλὰ μὲ ὑπεχρέου νὰ κατέλω πρὸς χάριν της. Ἐτῆ ἀπεκρίθην:

(Ἐπεται συνέχεια)

VIRGINIA ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ «ΣΥΜΒΟΛΑ» ΣΑΝ ΔΑΙΜΩΝ

Σάν δαίμων τοῦ κακοῦ ὄραία,
μὲ τῶν παθῶν σου τὰ φτερά
μὲ ψῦσες σ' ἀστέρια νέα—
μ' ἐκρήμνισες—μαύρη χαρὰ!
σάν δαίμων τοῦ κακοῦ ὄραία.

Ἄγνά διαμάντια εἶχα ἔς τὰ στήθια
κι' εἶχα χρυσάφια λαμπερά·
ἀπλώθηκε μπροστά μου πλῆθια
ἢ ὠμορφιά σου... Ἱερά
εἶδα τὴν πρόκλησι κι' ἀλήθεια.

Ἄ τοὺς θριάμβους σου τοὺς μαύρους!
Κι' ὦ τῶναιρό μου τὸ πικρό!
Μὲ τοὺς ἀνέμους σου τοὺς λάβρους
ἐσκόρπισες τὸν θησαυρό.
Ἄ τοὺς θριάμβους σου τοὺς μαύρους!

Δὲν εἶσαι σὺ τὸ μυρωμένο
τάνθος τῆς γῆς τὸ θελκτικό,
γυναῖκα, πλάσμα εὐλογημένο.
Εἶσαι τὸ πνεῦμα τὸ κακό,
τὸ πνεῦμα τὸ καταραμένο.

Μαῦρο τὸ γέλιο σου εἶναι κύμα—
Ποῦν' τᾶστροπέλεκα οὐρανέ;
Εἶν' αἶσχος τὸ φίλ σου, κρῖμα,
λαχτάρα τὸ δικό σου «Ναί»
ἢ ἀγκαλιά σου κρῖο μνήμα.

Σκύψε τὸ γαῦρο μέτωπό σου
ἔς τοῦ μίσους μου τὸν κεραυνό,
ποῦ ἀναψε τὸ ἰδικό σου
τάμαρτημά σου τὸ τρανό,
τὸ κρῖμα τὸ θανάσιμό σου.

Δάκρυα φονικῆς ὀδύνης
καὶ σὺ θὰ χύνης... Δὲν πονῶ...
τὰ θέλγητρά σου, φίλτρα Φρύνης,
μάγευαν ἄλλοτε... Ξεχνῶ
τὰ θέλγητρά σου, φίλτρα Φρύνης.

Καὶ μόνον δὲν θὰ ἀπομονώσω
πόσο μ' ἐνέπαιξες ἐσύ—
μαύρη χολὴ θά σε ποτίσω
ὅπως με πότισες καὶ σὺ
καὶ κάθε σου χαρὰ θὰ σβύσω.

Καὶ μέσ' ἔς τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα
τῆς ἐκδικήσεως φωτιά
θά κρύπτω ἔς τὸ νεκρό μου σῶμα
τὴν ἀπιμὴ σου ἀπιστία
κι' ἐκεῖ νὰ μὴ ξεχάσω ἀκόμα.

Καὶ φάντασμα θὰ ξεκινήσω
νάρθω κοντά σου μιὰ βραδιά,
τάπανα στήθη σου νὰ σχίσω
καὶ μὲ τὴν μαύρη σου καρδιά
τὰ μάγουλά σου νὰ ραπίσω.

Κλεάνθης Α. Βασδαρόκης.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 6)

Κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις οἱ Αἰολεὶ τῆς Ἀσίας δὲν ἦσαν ἄλλο εἰ μὴ οἱ ἀρχαῖοι Ἀχαιοί, οἵτινες ἐκδιωχθέντες ἕνεκα τῆς Δωρικῆς ἐπιδρομῆς ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἠνώθησαν μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτῶν κατέλαβον τὸ βορειότερον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέρος. Πραγματικῶς δὲ ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν Λεσβίων καὶ τῶν Βοιωτῶν μαρτυρεῖται ἐπαναληπτικῶς ὑπὸ τε τοῦ Θουκυδίδου (III, 2, 2, VII, 57, 5; VIII, 5, 2; VIII, 100, 3) καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων (Παυσανίας IX, 22, 3) οὐδένα δὲ λόγον ἡμεῖς ἔχομεν νὰ θέσωμεν αὐτὸν ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ διάλεκτος τῆς Βοιωτίας μετὰ τῶν ποικιλιῶν αὐτῆς, τῶν Θηβῶν, τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Τανάγρας ἦτο πολὺ συγγενῆς πρὸς τὴν Αἰολικὴν τῆς Ἀσίας. Εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν τῶν Αἰολικῶν διαλέκτων ἀνήκον προσέτι διάλεκτοί τινες τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν ἀκριβῶς οἱ Βοιωτοί, καθὼς ἤδη εἴπομεν, ἐκδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν καὶ

ἥτις ποτὲ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐπωνομάσθη Αἰολίς.

Δὲν εἶνε πραγματικῶς ἀπίθανον, ὅτι μερὶς τις τῆ δε κάκεισε διασκορπισθεῖσα τοῦ ἀρχαιοτάτου πληθυσμοῦ τῆς πεδιάδος τοῦ Πηνειοῦ διέμεινε ἐν τὰς κληρονομικὰς ἐδράς ἀκόμη καὶ ἄρ' οὐ ἡ χώρα κατελήφθη κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ἐπιδρομῶν. Εὐρίσκουμεν πραγματικῶς διαλέκτους Αἰολικὰς ὁμιλουμένας ἀκόμη ὑπὸ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν Μαγνήτων πλησίον τοῦ Σιπύλου.

Δὲν εἶνε δυνατὸν ἔτι καὶ σήμερον μετ' ἀπαιτουμένης ἀκριβείας νὰ προσδιορίσωμεν, τίς βαθμὸς συγγενείας ὑπῆρξε μεταξύ τῶν τριῶν μεγαλειτέρων συμπλεγμάτων τῶν Αἰολικῶν διαλέκτων, τούτεστι Λεσβιακῆς ἢ Ἀσιατικῆς, Βιωτικῆς καὶ Θεσσαλικῆς, οὐδὲ δυνάμεθα ἀκόμη νὰ εἰπώμεν, ἐάν καὶ αἱ τρεῖς δύνανται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς ἓν μονοειδὲς ἀρχικὸν στέλεχος. Ὁ σύνδεσμος αὐτῶν εἶνε προφανῆς, ἀλλὰ διαφοροὶ καὶ λίαν σπουδαῖοι χαρακτηριστῆρες διαχωρίζουσι τὴν μίαν τῆς ἄλλης.

Εἰς τὴν Αἰολικὴν οἰκογένειαν ἀνήκον ταῦτοχρόνως καὶ τινες ἄλλαι διαλέκτοι.

Λίαν πιθανῶς, ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν μεταξύ τούτων διαλέκτους τινὰς, αἵτινες ὁμιλοῦνται ἐν τῇ Φωκίᾳ καὶ τῇ νοτίῳ Αἰτωλίᾳ (Ὁρ. Θουκ. III, 102, 3) ἴσως δὲ καὶ τὰς διαλέκτους τῆς Ἡλίδος καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ἐάν οἱ λαοὶ οὗτοι εἶνε ἀληθῶς ἐκπεπτωκότες ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἀχαιῶν, οὓς Ἀχαιοὺς ὁ Στράβων λέγει. Ἄλλοι ἀρχαῖοι ὁμῶς συγγραφεῖς δὲν ἔλεγον Αἰολικὰς τὰς δύο ταύτας διαλέκτους, καὶ ἐκ τούτου νεώτεροί τινες ἠθέλησαν νὰ θεωρήσωσιν αὐτάς ὡς ἐντελῶς ἰδιαιτέρας.

Συγγενὴς πολὺ πρὸς τὴν Ἀρκαδικὴν διάλεκτον ἦτο ἡ διάλεκτος τῆς μεμακρυσμένης νήσου Κύπρου· τίς ὁμῶς γενεαλογικὸς σύνδεσμος συνέδεεν αὐτάς ὁμοῦ, δὲν δύναται τις ἀκόμη νὰ εἰπῇ.

Αἰολικαὶ διαλέκτοι. Δυσκολώτερον ἀπο-

θαίνει νὰ προσδιορίσωμεν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῶν Αἰολικῶν διαλέκτων. Ἡ Αἰολικὴ φυλὴ ἔσχε πολὺ ὀλιγωτέραν πυκνότητα ἢ αἱ ἄλλαι δύο καὶ μικροτέραν μερίδα ἔλαβεν ἐν τῇ φιλολογικῇ καὶ ἐπιστημονικῇ ζωῇ τοῦ ἔθνους.

Διεσπαρμένοι εἰς πολλοὺς τόπους καὶ κεχωρισμένοι διὰ μεγάλων ἀποστάσεων οἱ Αἰολεῖς, ὑπέκυψαν εὐκόλως εἰς τὰς ἐπιρροὰς τῶν λαῶν, μεθ' ὧν ἤλθον εἰς συνάφειαν καὶ ἐμίγησαν.

Οἱ πληθυσμοί, οἵτινες ἀναπαρίστων μάλλον ἀτελῶς τὴν Αἰολικὴν φυλὴν, ὑπῆρξαν οἱ ἀποικήσαντες τὰς βορείους ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὴν Τροίαν μετὰ τῶν πληθίων νήσων Λέσβου καὶ Τενέδου καὶ πολυαριθμοὺ συμπλέγματος νησιδρίων, ἅτινα οἱ Ἕλληνας ἐκάλουν Ἑκατοννήσους. Ἡ διάλεκτος αὐτῶν λαμπρυνθεῖσα ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς εἶνε ἡ μόνη, ἥτις εἶνε ἀξία, ἵνα εἴπωμεν ἀκριβῶς, τοῦ Αἰολικοῦ ἐνόματος. Αἱ σπουδαιότεραι πόλεις, ἐν ταῖς ὁποίαις αὕτη ὁμιλεῖτο, ὑπῆρξαν ἡ Μυτιλήνη ἐν τῇ Λέσβῳ, ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Κύμη ἐπὶ τῶν ἀντιμετώπων ἀκτῶν. Ἄλλ' ἡ Σμύρνη κατόπιν κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κολορῶνος καὶ ἀναγκασθεῖσα ν' ἀποσπασθῆ ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ ἵνα ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Ἰωνικοῦ συνδέσμου, μετέβαλε κατὰ μέρος πιθανῶς κατὰ τὸν ὄγδον αἰῶνα τὴν διάλεκτον αὐτῆς μετὰ τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἄλλαι διαλέκτοι. Εἰς ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη καὶ ἐκτὸς τῶν τριῶν μεγάλων οἰκογενειῶν τῶν διαλέκτων τῶν μέχρι τούδε θεωρηθειῶν ἄλλαι τινὲς ὑπῆρχον, ἃς ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ κατατάξωμεν μῆτε εἰς τὰς Δωρικὰς μῆτε εἰς τὰς Αἰολικὰς. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ συνείθιζον νὰ λέγωσιν Αἰολικὸν πᾶν, ὅτι οὔτε Ἰωνικόν, οὔτε Δωρικόν ἦτο, καὶ ἐθεώρουν ὡς Αἰολικοὺς, καίπερ μὴ ὁμοίους, πάντας τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Ἑλλάδος τοὺς εὐρισκομένους πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐκτὸς τῶν Ἀθηναίων, τῶν Μεγαρέων καὶ ὀλίγων ἀσημάντων λαῶν, οἵτινες κατόικουν περὶ τὸν Παρνασσόν. Ἄλλ' εἶνε βέβαιον, ὅτι

διάλεκτοι ὅλως ἰδιαιτέρας καὶ οὐδαμῶς Αἰολικαὶ ὁμιλοῦντο ἐν τῇ Ἠπείρῳ καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος, ἐπίσης καὶ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Πᾶσαι αὐταὶ αἱ διαλέκτοι διεκρίνοντο μετὰ αὐτῶν πρὸ πάντων διὰ τινῶν διαφορῶν προφορᾶς καὶ τόνου καὶ διὰ τινῶν γραμματικῶν μορφῶν ἰδιαιτέρων τοῖς μὲν, ξένων τοῖς δέ, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως ὑπῆρχον οὐχὶ ὀλίγα οὐδὲ ἐλαφρὰ λεξικὰ καὶ συντακτικὰ διαφοραὶ. Ἡ μεγαλειτέρα ὁμῶς τούτων μερὶς εἶναι ἡμῖν λίαν ἀτελῶς γνωστὴ διὰ τῶν ὀλίγων καὶ συντόμων ἐπιγραφῶν οὕτως ὥστε ἀποθαίνει δύσκολον, καί ποτε καὶ ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμήσωμεν κατὰ τρόπον ἀρκετὰ πλήρη καὶ ἀκριβῆ τοὺς χαρακτηριστῆρας, οἵτινες διακρίνουσιν αὐτάς.

Ἐν τῇ προφορᾷ καὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν φωνητικῶν ἤχων αἱ Αἰολικαὶ διαλέκτοι εἶχον γενικῶς ὀρισμένην προτίμησιν διὰ τὸν ἤχον ω καθ' ὁμοιότητα πρὸς τὴν Λατινικὴν, ἐν ᾧ τούναντιον αἱ Δωρικαὶ διαλέκτοι προούτιμων τὸν ἤχον α μακρὸν καὶ τὸν ο ω μακρὸν, οἵτινες, διατρέχοντες λίαν συχνοὶ ἐν ταῖς Δωρικαῖς λέξεσιν, εἰσὶν εἰς τὴν προφορὰν τῆς διαλέκτου εὐρύτι καὶ πλήρες καὶ βαρῦ, ὅπερ ἦδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὠνομάσθη πλατεῖασμος ἢ εὐρύτης.

Οἱ Ἴωνες ἐξ ἄλλου ἐν τῇ θέσει τοῦ μακροῦ α τῶν Δωριέων προέφερον ἐν ε μακρὸν (η) τοῦ δὲ ε καὶ τοῦ ι γενικῶς ἐποιοῦντο χρῆσιν συχνοτέραν ἢ οἱ ἄλλοι Ἕλληνας. Μόνον οἱ Ἀττικοὶ ἐν τῇ χρήσει τῶν φωνηέντων ἠδυνήθησαν μετ' ἀκριβοῦς καὶ ἐξαιρέτου ἀρμονικῆς αἰσθήσεως νὰ κρατήσωσιν ἀκριβῆ μέσσην ὁδὸν μεταξύ τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Δωριέων διασώζοντες ἐν τισὶ περιστάσεσι τὸ α τούτων καὶ μεταχειριζόμενοι ἐν τισὶ ἄλλαις τὸ ε (η) ἐκείνων. Ἡ αὐτὴ λεπτὴ αἰσθησις τῆς ἀρμονίας ὠδήγησε τοὺς Ἀττικοὺς ν' ἀπορῦγῃ τὴν συχνοτάτην ἀμοιβαίαν συνάφειαν τῶν φωνηέντων εἴτε ἀπομακρύνουσα διὰ διαφορῶν μέσων (π. χ. τοῦ εὐφωνικοῦ η) τὴν χασμφοδίαν, εἴτε συναϊρούσα διαφροτρόπως τὰ πλησίον φωνήεντα ἐν τῷ ε-

σωτερικῶ τῶν λέξεων, ἐν ᾧ τούναντιον ἡ Ἰωνικὴ παραδέξατο ἐν ταῖς λέξεσιν αὐτῆς ἀνευσυναϊρέσεως πολλὰ φωνήεντα πλησίον κείμενα, δίδουσα οὕτως εἰς τὸν λόγον αὐτῆς μαλθακὴν καὶ ἐκνευρισμένην ῥοὴν καὶ ἐκτεθηλυμένην ἠδύτητα. Ὅτε δὲ συνήρει ὑπερίσχυεν ἐν ταῖς συναϊρέσεσιν αὐτῆς ὁ ἤχος ε (π. χ. εο συναϊρεῖται εἰς ευ καὶ οὐχὶ εἰς ου, οὕτως, ὅπως ἐν ταῖς συναϊρέσεσι τῶν Δωριέων καὶ τῶν Αἰολέων ὑπερίσχυον οἱ προτιμώμενοι ὑπ' αὐτῶν ἤχοι α ἢ ω πρὸς τὸ Δωρικὸν μῶσα ἀντὶ τοῦ μῶσα κλέωσα ἀντὶ τοῦ κλειουσα)

Placido Bianco

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΡΓΙΑ

Ἀνάμεσα στὰ σύγνεφα
κι' ἀνάμεσα στ' ἀστέρια
βλέπω δυὸ μάτια γαλανά,
δυὸ μαρμαρένια χέρια.

Κάτι τὰ χέρια χτίζουνε
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια
δρόμο πλατὺ μ' ἀνοίγουνε
στὰ γαλαζένια πλάτια.

Κεῖνα τὰ μάτια τὰ γλαυκὰ
καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια
κανεῖς δὲν ξέρεῖ νὰ μοῦ πῆ
ποιὸς τ' ἄστειλε στ' ἀστέρια.

Τοῦτο γνωρίζω νὰ σὰς πῶ
καὶ τοῦτο ἐδῶ ξανοίγω,
πῶς μὲ καλοῦνε βιαστικά
μεσ' ἀπὸ δῶ νὰ φύγω.

Κ' ἐγὼ κρυφὰ κ' ἀμίλπητα
μὰ τέτοια σκέψι ἐπῆρα,
μὰ κάποιος τῶπε στὴν καρδιά
καὶ τῶπε αὐτὴ στὴ λύρα,

Γι' αὐτὸ στὴ γῆ βροθύκανε
δυὸ μάτια καὶ δυὸ χέρια
γιὰ νὰ μ' ἐνώσουν γρήγορα
μὲ τὰ χρυσὰ μου ἀστέρια.

Στέφανος Μαρτζώκης.

